

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.451 van 24 september 2014
in de zaak A. 209.869/XIV-35.189**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 106.951 van 19 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9901 van 2 september 2013.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Eerste verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Renaat Van De Sijpe, die verschijnt voor de verzoekers, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 15 februari 2012 België binnen. Op 4 februari 2013 verklaart de eerste verzoeker zich een tweede maal en de tweede verzoekster een eerste maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 maart 2013 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 mei 2013 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 14 juni 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

De verzoekers vragen met een ter post aangetekende brief van 24 juni 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 12 juli 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 19 juli 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op.

De verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij niet op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verschenen, dat zij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben gevraagd toepassing van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet te maken en dat deze laatste ten onrechte van mening is dat de afwezigheid van de verwerende partij slechts een weerlegbaar vermoeden van instemming met het beroep tot gevolg heeft terwijl de afwezigheid van een verzoekende partij op onweerlegbare wijze tot verwerping van het beroep leidt. Zij citeren artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet en voeren aan dat uit de parlementaire werken duidelijk de bedoeling blijkt om de verwerende partij te verplichten ter terechtzitting aanwezig te zijn, hetgeen op een niet-weerlegbaar vermoeden wijst.

De verzoekers zetten verder uiteen dat de verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 niet relevant is omdat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en nergens uit blijkt dat artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet een weerlegbaar vermoeden zou hebben ingevoerd voor andere partijen dan een verzoekende partij. Volgens de verzoekers mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel vaststellen dat de verwerende partij niet ter terechtzitting aanwezig was en derhalve geacht werd in te stemmen met het beroep van de verzoekers.

Ten slotte laten de verzoekers gelden dat een niet redelijk te verantwoorden ongelijkheid wordt gecreëerd tussen de verzoekers en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door in hoofde van de verzoekers een onweerlegbaar vermoeden te hanteren terwijl in hoofde van de commissaris-generaal slechts een weerlegbaar vermoeden zou gelden. Het bestreden arrest geeft volgens de verzoekers geen enkele rechtvaardiging voor deze verschillende behandeling zodat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden. Minstens vragen de verzoekers dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen eraan toe dat de verwerende partij niet aantoonde waarom 's Raads arrest nr. 74.288 van 16 juni 1998 naar analogie kan worden toegepast. Dat arrest had betrekking op een administratief kortgeding en niet op een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht uitspraak moet doen. Met het oog op een snelle procedure wilde de wetgever de aanwezigheid van de commissaris-generaal op de terechtzitting verplichten.

Beoordeling

6.1. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekers te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. Het enige middel faalt in die mate naar recht.

6.2. Gezien de duidelijke inhoud van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet en de betekenis ervan zoals deze hierboven is toegelicht, vormt de verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 een overtollig motief. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.3. Anders dan de verzoekers voorhouden, geldt bij afwezigheid ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “onweerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verzoekende partij tegenover een “weerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verwerende partij. Zowel in hoofde van de verzoekende partij als van de verwerende partij gaat het om een weerlegbaar vermoeden, met dezelfde beperking dat het vermoeden zowel in hoofde van de verzoekende als de verwerende partij enkel kan worden weerlegd door onoverwinnelijke dwaling, overmacht of toeval aan te tonen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de invoering van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet aanleiding heeft gegeven, is dit uitdrukkelijk verwoord:

“Zo zal deze sanctie niet kunnen worden toegepast indien een partij op een onoverwinnelijke wijze gedwaald heeft omtrent - bijvoorbeeld - de datum van de terechtzitting of wanneer de verzoeker zich bevond in een toestand van overmacht of toeval (Cfr. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., 265-266).” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51/2479/001, 122)

Vermits de verzoekers een onjuiste betekenis aan artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet geven door voor te houden dat in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden zou gelden tegenover een weerlegbaar vermoeden in hoofde van de verwerende partij, is er geen sprake van een verschillende behandeling en faalt het enige middel in die mate naar recht. Om die reden moet niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekers om een prejudiciële vraag omtrent de voorgehouden ongelijkheid aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig september tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams